

Sygn. akt II CSK 150/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Województwa (...)
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz Województwa (...) kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

W sprawie nie występują podstawy pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że pozwany powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. W odniesieniu do tej ostatniej przesłanki, skarżący wskazał na odmienne, niż zajęte przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 10 lutego 2012 r. II CSK 195/11 (nie publ.) i z dnia 20 lutego 2015 r. V CSK 295/14 (OSNC-ZD 206/3/40), stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok z dnia 4 lutego 2015 r. II GSK 2338/13) co do przedmiotu roszczenia z art. 49 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (tekst jedn.: Dz.U. z 2010 r., Nr 80, poz. 526 ze zm.). Sąd Najwyższy w powołanych orzeczeniach wypowiedział pogląd, że przepis ten stanowi samodzielną podstawę dla wystąpienia z pozwem o zapłatę na rzecz jednostki, której zlecono wykonanie zadań z zakresu administracji rządowej, gdy przekazana dotacja celowa nie zapewnia pełnego i terminowego wykonania zleconych zadań. Natomiast Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że powołany przepis nie stanowi podstawy dochodzenia na drodze sądowej zwrotu poniesionych wydatków na realizację zadań zleconych, lecz podstawę dochodzenia należnego świadczenia na wykonanie zadań zleconych. Na podstawie tego przepisu nie można więc żądać zasądzenia nieprzyznanej dotacji celowej w związku z częściowym finansowaniem zadania zleconego ze środków własnych jednostki samorządu terytorialnego. Biorąc pod uwagę, że stanowisko to Naczelny Sąd Administracyjny wyraził w uzasadnieniu wyroku rozstrzygającego o ważności uchwały Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej podjętej w sprawie zmian w budżecie województwa, brak jest podstaw do

stwierdzenia, że oba Sądy rozstrzygały odmiennie w sprawach analogicznych. Tym samym nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Nie ma też dostatecznych podstaw do wnioskowania o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego mimo jego sformułowania przez skarżącego. Analiza uzasadnienia Sądu Najwyższego wyroku z dnia 20 lutego 2015 r. prowadzi do wniosku, że i to zagadnienie zostało już rozstrzygnięte.

Mając na uwadze powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 21 i 23 oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).